

ABRvS, 04-11-2009, nr. 200900795/1/H1: tuincentrum Almelo

ABRvS 04-11-2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK1945, m.nt. T.D.R. Rijs (tuincentrum Almelo)

Instantie

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum

4 november 2009

Magistraten

Mr. J.E.M. Polak, mr. W. Konijnenbelt en mr. W.D.M. van Diepenbeek

Zaaknummer

200900795/1/H1

Noot

T.D.R. Rijs

LJN

BK1945

Roepnaam

tuincentrum Almelo

JCDI

JCDI:ADS70203:1

Vakgebied(en)

Bouwrecht (V)

Ruimtelijk bestuursrecht / Ruimtelijke ordening

Brondocumenten

ECLI:NL:RVS:2009:BK1945, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 29-10-2009

Essentie

Voor milieuhinder gevoelig gebouw in WRO, gebouwen bij een tuincentrum zijn geen gevoelige gebouwen.

Uitspraak

(...)

2.6

[appellant sub 1] en [appellant sub 2] en Intratuin betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de ruimtelijke onderbouwing toereikend is om de vrijstellingsbesluiten te kunnen dragen.

2.6.1

In dit verband voert [appellant sub 1] aan dat na de onthouding van goedkeuring aan het bestemmingsplan 'Oost Groenpark Elhorsterveld' nog steeds geen nieuw ontwerp van een bestemmingsplan is vastgesteld.

Uit de besluiten, verzonden op 5 maart 2008, blijkt dat het college naar aanleiding van de onthouding van goedkeuring aan het bestemmingsplan 'Oost Groenpark Elhorsterveld', waarvan het ontwerp als ruimtelijke onderbouwing aan de besluiten van 25 juli 2006 ten grondslag lag, een nieuwe, zelfstandige ruimtelijke onderbouwing heeft opgesteld. De enkele stelling van [appellant sub 1] dat na de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2007 nog geen nieuw ontwerp bestemmingplan is vastgesteld, leidt niet tot de conclusie dat de ruimtelijke onderbouwing ondeugdelijk is.

2.6.2

[appellant sub 1] voert ter ondersteuning van zijn betoog voorts aan dat de rechtbank heeft miskend dat realisering van de bouwplannen nadelige gevolgen heeft voor de geluidsbelasting op zijn woning. Volgens [appellant sub 1] mocht het college zich niet baseren op het akoestisch onderzoek van Aveco de Bondt van 9 juni 2005. Dit onderzoek dateert van voor de

ingebruikname van de Nijreessingel waardoor — zo stelt [appellant sub 1] — de verkeersdruk op de Almelsestraat, waar zijn woning aan is gelegen, sterk verminderd is.

Uit voornoemd onderzoek blijkt dat ter hoogte van onder meer de woning van [appellant sub 1] de geluidsbelastingen ten gevolge van het verkeer — na realisering van het gehele Groenpark — lager of gelijk zijn aan de geldende geluidsgrenswaarden. De berekende etmaalwaarde van het omgevingsgeluid ten gevolge van de verkeersaantrekkende werking van het Groenpark bedraagt 44 dB(A), terwijl het referentieniveau van het omgevingsgeluid 50 dB(A) bedraagt. Gelet ook op de omstandigheid dat het onderzoek is uitgegaan van de verkeersaantrekkende werking van het gehele Groenpark en thans uitsluitend de oprichting van het tuincentrum aan de orde is, bestaat geen grond voor de conclusie dat realisering van de bouwplannen onaanvaardbare gevolgen zal hebben voor de geluidsbelasting op de woning van [appellant sub 1]. Door de ingebruikname van de Nijreessingel is het verkeer — zoals [appellant sub 1] heeft gesteld — op de Almelsestraat juist verminderd, zodat aannemelijk is dat de daadwerkelijke geluidsbelasting lager zal zijn dan uit het onderzoek naar voren is gekomen. Evenmin bestaat grond voor de juistheid van de stelling van [appellant sub 1] dat het college het onderzoek van Aveco de Bondt niet aan de ruimtelijke onderbouwing ten grondslag heeft mogen leggen.

2.6.3

Intratuin stelt verder dat de Flora- en faunawet aan realisering van de bouwplannen in de weg staat. Zij wijst er in dit verband op dat in het gebied waarin de bouwplannen zijn voorzien een koppel patrijzen is aangetroffen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 maart 2007 in zaak nr. 200604201/1), komt de vraag of voor de uitvoering van een project een ontheffing of vrijstelling nodig is op grond van de Flora- en faunawet, en zo ja, of deze ontheffing of vrijstelling kan worden verleend, aan de orde in een eventueel te voeren procedure op grond van de Flora- en faunawet. Dit doet er niet aan af dat het college geen vrijstelling voor een project kon verlenen voor zover het er op voorhand in redelijkheid van moest uitgaan dat de Flora- en faunawet aan de uitvoerbaarheid ervan in de weg zou staan. Voorts hoeft, zoals eveneens in voormelde uitspraak is overwogen, niet ieder plan dat tot gevolg heeft dat een beschermde diersoort zich moet aanpassen aan de veranderde omgeving reeds daarom worden aangemerkt als een opzettelijke verontrusting in de zin van de Flora- en faunawet.

In dit geval is in het rapport 'Natuurwaarden van het geplande tuincentrum aan het Elhorsterveld' van Adviesbureau Mertens van augustus 2004 vermeld dat geen effecten worden voorzien op de patrijzen, omdat ten noorden van het plangebied door de provincie Overijssel en het Waterschap Regge en Dinkel een watergang is gepland met brede ruige oevers. In hetgeen Intratuin heeft aangevoerd is geen grond gevonden voor het oordeel dat aan voormeld rapport zodanige gebreken kleven of dat sprake is van een leemte in de kennis dat dit rapport niet aan de besluiten ten grondslag kon worden gelegd. Gelet hierop heeft het college, voor zover in dit geval al sprake is van een opzettelijke verontrusting als bedoeld in artikel 10 van de Flora- en faunawet, zich terecht op het standpunt gesteld dat de Flora- en faunawet niet aan de uitvoerbaarheid van de bouwplannen in de weg behoefte te staan. Intratuin heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze conclusie onjuist is.

2.6.4

Intratuin wijst ter ondersteuning van haar betoog voorts op de nabijgelegen grootschalige vuilstort Elhorst-Vloedbelt. Volgens Intratuin is onvoldoende onderzoek gedaan naar de hinder van geur, geluid en stof voor mensen die verblijven in en rondom de te realiseren bouwwerken.

In de ruimtelijke onderbouwing is ingegaan op de relatie tussen de bouwplannen en de vuilstort Elhorst-Vloedbelt. Overwogen is dat de dichtst bij de stortplaats gelegen bestemming 'Bedrijfsdoeleinden -h-' en de drivingrange zijn gelegen binnen de geurcontour. De drivingrange wordt echter niet gerealiseerd met de verleende vrijstellingen en bouwvergunningen, zodat de gevolgen van geur, geluid en stof op personen die verblijven op de drivingrange in dit verband niet van belang is. Ten aanzien van de kas en het hoveniersgebouw die worden gerealiseerd binnen de bestemming 'Bedrijfsdoeleinden -h-', geldt dat niet aannemelijk is geworden dat daarin regelmatig gedurende een langere periode van de dag mensen verblijven. In het hoveniersgebouw worden machines gestald en vindt opslag van meststoffen en aanverwante artikelen plaats. De kas is bedoeld voor het overwinteren van planten. Deze gebouwen zijn niet openbaar voor consumenten en personeel zal hooguit een beperkt deel van de dag in deze gebouwen verblijven. Het college heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat aan die gebouwen geen bescherming tegen hinder van geur, geluid en stof ten gevolge van de vuilstort toekomt.

2.6.5

Intratuin voert verder aan dat de rechtbank heeft miskend dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de gevolgen van de te realiseren bouwplannen voor de sector tuinmarkt in de regio. Intratuin vreest een duurzame ontwrichting van het voorzieningenniveau in de sector tuinmarkt. Voorts wijst zij er in dit verband op dat het Groenpark, waarin de bouwplannen voorzien, een groot project behelst van 13 hectare waarvan een groot deel tevens bedoeld is voor horeca en dagrecreatie. De vrijstellingen zijn verleend ten behoeve van de verplaatsing van het tuincentrum binnen de regio. Dat dit tuincentrum is voorzien in het Groenpark, waarin voorts de realisatie van horeca en dagrecreatie is voorzien, is in dit verband niet van

belang en kan niet leiden tot de conclusie dat sprake zal zijn van een duurzame ontwrichting van het voorzieningenniveau in de tuinmarkt in de regio. Ter zitting is bovendien aannemelijk gemaakt dat de verplaatsing van het bestaande tuincentrum en hoveniersbedrijf een beperkte toename van de verkoopoppervlakte tot gevolg zal hebben, zodat dit reeds daarom niet tot de conclusie leidt dat door realisering van de bouwplannen een duurzame ontwrichting van het voorzieningenniveau in de tuinmarkt in de regio zal ontstaan.

2.6.6

Tot slot stelt Intratuin dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de te verwachten parkeerdruk ter plaatse. Volgens Intratuin heeft het college ten onrechte de vrijstellingen en bouwvergunningen verleend zonder dat in die besluiten is voorzien in de realisatie van parkeerplaatsen.

Uit de aanvragen om bouwvergunning en de daarbij behorende bouwtekeningen, nrs. B-01 en B-02, blijkt dat het tuincentrum is voorzien op gronden, kadastraal bekend Ambt Almelo, sectie P. nrs. 589, 590 en 592, met de bestemming 'Agrarisch gebied'. Bij de besluiten van 25 juli 2006 heeft het college vrijstelling verleend van artikel 7, lid A, van het bestemmingsplan, ingevolge waarvan op deze gronden uitsluitend bouwwerken, geen gebouwen zijnde, mogen worden gebouwd die ter plaatse nodig zijn in het kader van het agrarisch grondgebruik. [vergunninghoudster] stelt dat op het perceel 200 parkeerplaatsen zijn voorzien.

De Afdeling overweegt het volgende. Nu de verleende vrijstellingen zien op het gehele op het perceel op te richten tuincentrum, mag ten behoeve daarvan op de percelen worden geparkeerd. Uit de ruimtelijke onderbouwing blijkt ook dat parkeren volledig op eigen terrein zal plaatsvinden. Voorts kan worden aangenomen dat 200 parkeerplaatsen voldoende zijn om te voldoen aan de verkeersaantrekkende werking die uit zal gaan van het tuincentrum.

2.6.7

Er bestaat geen grond voor de conclusie dat het college de ruimtelijke onderbouwing niet aan de vrijstellingen ten grondslag heeft kunnen leggen. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen.

(Enz., enz., Red.)

Noot

Auteur: T.D.R. Rijs

Noot

1

Zowel in het kader van de sectorale milieuregelgeving als ook in de ruimtelijke ordening, moet met diverse (mogelijke) milieugevolgen rekening worden gehouden. Voor een aantal van deze milieugevolgen geldt dat deze zijn gekoppeld aan gevoelige bestemmingen. Dit betekent dat de aanvaardbaarheid van dergelijke milieugevolgen wordt getoetst ter plaatse van voor deze milieugevolgen gevoelige bestemmingen. Voorbeelden hiervan zijn optredende geluid- en geurhinder. In dat kader is het dus van belang om te weten wanneer er in de ruimtelijke ordening en de milieuwetgeving sprake is van een voor milieuhinder gevoelig gebouw of terrein (hierna gezamenlijk aangeduid als: gevoelig object). In deze noot sta ik stil bij de een tweetal recente uitspraken die betrekking hebben op de vraag of bepaalde objecten als 'geluidsgevoelige objecten' zijn aan te merken. De eerste uitspraak van 2 september 2009 heeft betrekking op de milieuvergunningverlening op grond van de Wet milieubeheer. De tweede uitspraak heeft betrekking op een vrijstellingsbesluit ex art. 19 lid 1 WRO (oud).

2

De sectorale wetten kennen eigen criteria aan de hand waarvan bepaald kan worden of een object als een voor de betreffende vorm van milieuhinder gevoelig object moet worden aangemerkt. In dat verband kan gewezen worden op de definities voor geluidsgevoelige objecten als vermeld in art. 1 Wet geluidhinder (Wgh) en de definitie van een geurgevoelig object in art. 1 Wet geurhinder en veehouderij (Wgv). De reikwijdte van deze definities verschilt sterk. Zo is de reikwijdte van de definitie voor geluidsgevoelige objecten uit de Wgh beperkt tot enkele specifieke functies (onder andere woningen en gezondheidszorggebouwen), terwijl de definitie van een geurgevoelig object op grond van de Wgv zo ruim is dat hier — kort gezegd — elk object onder valt waar personen langer verblijven.

3

Met betrekking tot de milieuvergunningverlening op grond van de Wet milieubeheer (Wm) gelden — in beginsel — niet de criteria uit de (andere) sectorale wetgeving, maar geldt op grond van de jurisprudentie een eigen criterium voor het bepalen van de vraag of sprake is van een voor milieuhinder gevoelig object. De Afdeling hanteert hiervoor het criterium dat een

object gevoelig is 'indien er gedurende een langere periode van de dag mensen verblijven'. De Afdeling heeft dit criterium onder andere toegepast met betrekking tot geluidhinder (bijvoorbeeld 15 januari 2003, nr. 200200707/1), geurhinder (bijvoorbeeld 5 maart 2008, nr. 200703228/1) en lichthinder (bijvoorbeeld 27 oktober 2004, nr. 200403349/1). Gezien het feit dat sommige sectorale definities voor gevoelige objecten een beperkte(re) reikwijdte kennen (bijvoorbeeld de hiervoor al aangehaalde definities uit de Wgh), kan het begrip 'voor milieuhinder gevoelig object' onder de werking van de Wet milieubeheer soms een beduidend ruimere werking hebben. Dit algemene criterium wordt overigens niet toegepast als de (andere) sectorale wetgeving rechtsreeks in de Wm doorwerkt, zoals bij de Wet geurhinder en veehouderij en zogenaamde grote lawaaimakers in de zin van de Wgh (gezoneerde industrieterreinen). In die gevallen werken de wettelijke definities uit de sectorale milieuregelgeving rechtsreeks door in de Wm (zie bijvoorbeeld ABRvS 25 juni 2008, nr. 200708299/1). In de hiervoor opgenomen uitspraak van de Afdeling van 2 september 2009 (nr. 2000807145/1M1), oordeelt de Afdeling op grond van dit criterium, dat ook een kantoorgebouw een geluidsgevoelig gebouw is in de zin van de Wet milieubeheer. Dit, terwijl een kantoorgebouw geen geluidsgevoelig gebouw is in de zin van de Wet geluidhinder. De Afdeling overweegt daarbij wel dat aan een dergelijk gebouw niet eenzelfde beschermingsniveau hoeft toe te komen als aan een woning en dat het bevoegde gezag omtrent het beschermingsniveau voor een dergelijk gebouw beoordelingsvrijheid toekomt. Deze uitspraak is in lijn met een eerdere uitspraak van de Afdeling van 22 september 2004 (nr. 200402284/1), waarin de Afdeling een recreatiecentrum als geluidsgevoelig gebouw aanmerkt. Ook in de uitspraak van 22 september 2004 oordeelt de Afdeling dat aan het bevoegde gezag omtrent het beschermingsniveau voor een dergelijk gebouw beoordelingsvrijheid toekomt.

4

De toepassing van het beschermingsniveau komt in de uitspraak van 2 september 2009 duidelijk naar voren. De Afdeling oordeelt dat een in de vergunning vastgestelde grenswaarde die 2 dB(A) hoger is dan grenswaarden uit de Handreiking industrielawaai en vergunningverlening (hierna: de Handreiking) voor een kantoorgebouw acceptabel is. De Afdeling komt tot een ander oordeel met betrekking tot de eveneens vastgestelde grenswaarde voor het piekgeluid. De vastgestelde grenswaarde voor piekgeluid was veel hoger dan de reguliere grenswaarde uit de Handreiking (voor de avondperiode maar liefst 20 dB(A) hoger) en berustte op de aanname van het bevoegde gezag dat het kantoorgebouw over een uitstekende gevelisolatie zou beschikken. De Afdeling oordeelt dat niet voldoende is onderbouwd dat van de veronderstelde gevelisolatie kon worden uitgegaan en dat met de fors hogere piekbelasting een toereikend beschermingsniveau wordt geboden. Uit deze uitspraak lijkt te volgen dat de Afdeling een kleine overschrijding van de grenswaarden uit de Handreiking voor geluidsgevoelige gebouwen die geen woningen zijn zonder meer accepteert. Bij een forse overschrijding zal echter moeten worden aangetoond dat ook met het toegestane geluidsniveau een toereikende bescherming tegen geluidhinder wordt geboden.

5

Bij de ruimtelijke ordening dient op grond van vaste jurisprudentie te worden bezien of met eventueel optredende milieugevolgen wel een goed woon- en leefklimaat is gegarandeerd (zie bijvoorbeeld: ABRvS 16 april 2008, nr. 200705804/1). In sommige gevallen werkt de sectorale milieuregelgeving hierbij rechtstreeks door in de ruimtelijke ordening, omdat is bepaald dat deze wetgeving bij (bepaalde) ruimtelijke besluiten in acht moet worden genomen. Dit is bijvoorbeeld het geval bij de Wgh. Dit betekent dat sommige gebouwen bij ruimtelijke besluiten op grond van de sectorale wetgeving bescherming toekomt. Voor zover een gebouw onder de reikwijdte van de Wgh valt, pleegt de Afdeling dan in beginsel te volstaan met het toepassen van het beschermingsniveau uit deze wet (zie bijvoorbeeld ABRvS 2 september 2009, 200804675/1/R2). In uitzonderlijke omstandigheden moet echter ook als aan de normen van de Wgh wordt voldaan aanvullend worden aangetoond dat daarmee een goed woon- en leefklimaat is gegarandeerd. Ik wijs bijvoorbeeld op de uitspraak ABRvS 13 juni 2007 (nr. 200607722/1), waarin de Afdeling een geringe toename aan geluidhinder niet accepteert ondanks het feit dat aan de Wgh wordt voldaan.

De Wgh is enkel van toepassing op geluidhinder die op in de wet genoemde gevoelige objecten optreedt en die zijn gelegen binnen de zone van een weg of een industrieterrein. Indien er geluidhinder optreedt ten gevolge van het in de Wgh genormeerde geluidhinderaspect (bijvoorbeeld wegverkeerslawaai) op een object dat is gelegen binnen de zone maar dat niet als geluidsgevoelig is aangemerkt, dan biedt de Wgh dus geen bescherming. Op basis van de jurisprudentie blijkt echter dat dit niet betekent dat aan dergelijke objecten bij ruimtelijke besluiten geen bescherming tegen geluidhinder kan toekomen. Gewezen kan bijvoorbeeld worden op de uitspraken van de Afdeling van 27 juli 2005 (nr. 200410444/1), 26 juni 2002, (nr. 200001496/1 en 200001759/1) en van de Afdeling van 17 mei 2006 (nr. 200503122/1) waarin de Afdeling voor woonboten, respectievelijk een terras, overweegt dat deze objecten geen geluidsgevoelige objecten in de zin van de Wgh betreffen, maar dat aan deze objecten op grond van een goede ruimtelijke ordening desondanks bescherming toekomt. Voor andere geluidhinder (bijvoorbeeld scheepvaartverkeer of bedrijven buiten een gezoneerd industrieterrein) of geluidhinder buiten gezoneerde wegen, biedt de Wgh geen normatief kader. Op deze geluidhinder is de Wgh niet van toepassing en hebben de definities uit de Wgh in beginsel geen rechtstreekse relevantie. Ook in dergelijke gevallen wordt in het kader van een goede ruimtelijke ordening echter getoetst of ten gevolge van geluidhinder wel een goed woon- en

leefklimaat ontstaat. In dat verband zij bijvoorbeeld gewezen op de uitspraken van de Afdeling met betrekking tot 30 km per uur wegen waar de Wgh niet op van toepassing is (bijvoorbeeld ABRvS 1 oktober 2008, nr. 200707598/1). Ook voor dergelijke situaties zal moeten worden gezien of een gebouw geluidsgevoelig is. Voor het bepalen of een gebouw geluidsgevoelig is, zou in dat kader mogelijk aansluiting kunnen worden gezocht bij de definities uit de Wgh. In de jurisprudentie is echter juist is uitgemaakt dat ook voor andere bestemmingen onderzocht moet worden of de optredende geluidhinder acceptabel is (zie bijvoorbeeld KB van 10 december 1990, AB 1991, 201 met betrekking tot recreatiewoningen en ABRvS 15 februari 2006, JM 2006, 44 met betrekking tot een horeca-inrichting en een recreatieterrein). In dat verband is de uitspraak van de Voorzitter van de Afdeling van 23 december 2005, (nr. 200508373/4) ook zeer helder. De Voorzitter overweegt in deze uitspraak expliciet dat de omstandigheid dat een minicamping niet geluidsgevoelig is in de zin van de Wet geluidhinder, er niet aan af doet dat een minicamping in het kader van de beoordeling van een bestemmingsplan wel als geluidsgevoelig kan worden aangemerkt. In een enkele uitspraak lijkt (de Voorzitter van) de Afdeling overigens wel aansluiting te zoeken bij de definities uit de sectorale regelgeving. Ik wijs op de uitspraak van de Voorzitter ABRvS van 8 mei 2009 (nr. 200901704/2/R3) met betrekking tot hockeyvelden.

Het voorgaande impliceert mijns inziens dat voor geluidsgevoelige objecten in de ruimtelijke ordening een ruimer begrip dan het begrip uit de Wgh geldt. Uit voornoemde jurisprudentie volgt dat meer objecten bescherming tegen geluidhinder genieten dan de als geluidsgevoelig aangeduide objecten uit de Wgh. Ook in de ruimtelijke ordening is dus niet altijd de definitie uit de Wgh van doorslaggevende betekenis voor de vraag of een gebouw geluidsgevoelig is. Voor de beoordeling of een goed woon- en leefklimaat is geborgd lijkt een ruimer kader te worden gehanteerd. Een vast begrip voor de bepaling van geluidsgevoelige gebouwen, zoals de Afdeling dit al langer in de Wm hanteert, wordt in het kader van de ruimtelijke ordening (nog) niet toegepast.

6

In de hier gepubliceerde uitspraak van 4 november 2009 (nr. 200900795/1/H1) met betrekking tot een met toepassing van een vrijstelling als bedoeld in art. 19 lid 1 WRO (oud) verleende bouwvergunning, zoekt de Afdeling voor de beantwoording van de vraag of er sprake is van een gevoelig object voor geur, geluid en stof, aansluiting bij het criterium dat in de Wm wordt gehanteerd. In haar uitspraak overweegt de Afdeling namelijk met betrekking tot de vraag of bescherming aan een hoveniersgebouw toekomt, dat niet aannemelijk is geworden 'dat daarin regelmatig gedurende een langere periode van de dag mensen verblijven'. Het college van GS had zich volgens de Afdeling dan ook terecht op het standpunt gesteld dat aan die gebouwen geen bescherming tegen hinder van 'geur, geluid en stof ten gevolge van de vuilstort toekomt'. Het is niet voor het eerst dat de Afdeling dit criterium in de ruimtelijke ordening hanteert. De Afdeling deed dit recentelijk ook al in een bestemmingsplanzaak met betrekking tot een gewasbeschermingsmiddelenzone voor een plantenkwekerij (ABRvS 22 juli 2009, nr. 200806481/1/R2).

7

Op dit moment is het bij ruimtelijke besluiten in veel gevallen onduidelijk of een object als gevoelig moet worden aangemerkt en/of derhalve aan een gebouw bescherming tegen een bepaald milieugevolg toekomt. De jurisprudentie biedt daarvoor nog geen heldere criteria. Daarmee is het in de praktijk zeer lastig om te bepalen bij welke objecten onderzoek moet worden gedaan naar eventueel optredende milieuhinder. Met deze twee recente uitspraken zou mogelijk een nieuwe lijn kunnen zijn ingezet, waarbij de Afdeling in de toekomst aansluiting zal blijven zoeken bij het in de Wm ontwikkelde algemene criterium voor de beantwoording van de vraag of een object gevoelig is voor milieuhinder. Een vast criterium voor de bepaling van voor milieuhinder gevoelige objecten lijkt mij ook wenselijk. Het aansluiten bij het criterium uit de Wet milieubeheer lijkt mij dan logisch. De milieuhinder voor gevoelige gebouwen die bij milieuvergunningen wordt beoordeeld is immers gelijk aan de milieuhinder waaraan in het kader van een goede ruimtelijke ordening wordt getoetst. Dat bijvoorbeeld een kantoor wel wordt beschermd onder vigeur van de milieuwetgeving, maar geen bescherming toekomt onder vigeur van de Wro, lijkt mij onwenselijk. Als een kantoorgebouw bescherming tegen geluidhinder toekomt op basis van de Wm, dan lijkt het mij logisch dat hiermee ook in het kader van een goede ruimtelijke ordening rekening wordt gehouden. Ter voorkoming van de beperking van bestaande bedrijfsactiviteiten lijkt me dit ook noodzakelijk. Nu op grond van de uitspraak van 2 september 2009 een kantoorgebouw in het kader van de Wm geluidsgevoelig is, zal bij het toekennen van bestemmingen immers rekening moeten worden gehouden met de mogelijk beperkende werking van deze kantoren voor aanwezige bedrijven. Het hanteren van eenzelfde definitie voor een voor milieuhinder gevoelig gebouw in de Wm en de ruimtelijke ordening, lijkt me alleen al om die reden opportuun.

Het is overigens nog de vraag in hoeverre de Afdeling met voorengenoemde uitspraken van 22 juli 2009 en 4 november 2009 inderdaad in een vast criterium voor een 'gevoelig gebouw' binnen de ruimtelijke ordening heeft willen voorzien. In een recente Voorzittersuitspraak van 10 november 2009 (nr. 200904960/2/R2) met betrekking tot een manege, sluit de Voorzitter van de Afdeling juist weer aan bij de beperktere definitie voor een geluidsgevoelig gebouw uit de Wgh. De Voorzitter toetst dus niet of er regelmatig gedurende een langere periode van de dag mensen ter plaatse verblijven, maar toetst enkel of de gebouwen zijn aan te merken als geluidsgevoelige gebouwen als bedoeld in de Wgh.

8

Beide uitspraken van 2 september 2009 en van 4 november 2009 maken naar mijn mening in ieder geval (nogmaals) duidelijk dat zowel in het kader van besluiten op grond van de Wet milieubeheer als op grond van de Wet ruimtelijke ordening, niet altijd kan worden aangesloten bij een sectorale definitie voor een gevoelig gebouw maar dat soms een ruimer begrip zal moeten worden toegepast.

T.D. Rijs ⁽¹⁾

Voetnoten

[\[1\]](#)

Mr. T.D. Rijs is advocaat bij KienhuisHoving advocaten en notarissen te Enschede.